

Ε Κ Θ Ε Σ Η

ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

κ. ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ Σ. ΘΕΟΧΑΡΗ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΝ ΤΗΣ 23ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ 1990

Κύριε Πρόεδρε τῆς Δημοκρατίας,

Κατὰ τὸν κανονισμόν τῆς Ἀκαδημίας ὀρίζεται ὅτι κατὰ τὴν πανηγυρικὴν σημερινὴν συνεδρίαν τῆς ἀπονέμονται τὰ Ἀριστεῖα καὶ οἱ τιμητικὲς διακρίσεις γιὰ πράξεις ἡρωϊσμοῦ ἢ ἔργα Ἐθνικοῦ ἢ θρησκευτικοῦ χαρακτῆρος σχέσιν ἔχοντα πρὸς τοὺς Ἀγῶνες Ἀνεξαρτησίας τῆς Χώρας.

Μετὰ πρότασιν τῆς Τάξεως τῶν Ἠθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν καὶ ἀπόφασιν τῆς Ὀλομελείας ἀπονέμεται τὸ Ἀριστεῖον Ἱστορικῶν καὶ Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν εἰς τὸν ὀμότιμον Καθηγητὴν τοῦ Δημοσίου Δικαίου τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κύριον **Φαίδωνα Βεγλερῆν**, συνοδευόμενον καὶ μὲ χρηματικὴν χορηγίαν 400.000 δραχμῶν.

Ὁ κ. Φαίδων Βεγλερῆς, γεννηθεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ ἔτος 1903, ἐσπούδασε τὴν νομικὴν ἐπιστήμην εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων, τοῦ ὁποίου τυγχάνει πτυχιούχος, τὸ ἔτος 1923, καὶ διδάκτωρ, τὸ 1927. Ἡ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου ἐξέλεξε τὸν κ. Βεγλερῆν ὑφηγητὴν τὸ 1935 καὶ ἔκτακτον Καθηγητὴν (1956), καὶ τακτικὸν Καθηγητὴν τὸ ἔτος 1960.

Ὁ τιμώμενος ὑπῆρέτησε τὸ Πανεπιστήμιον ἐπιτυχῶς ἐπὶ μακρόν, πλὴν τῆς περιόδου τῆς δικτατορίας, ὅποτε ἀπελύθη κατ' ἐφαρμογὴν τῆς συντακτικῆς πράξεως τῆς δικτατορίας: «περὶ ἐξυγιάνσεως τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν». Κατὰ τὴν περίοδον 1968 μέχρι 1974 διωρίσθη ὡς ἐταῖρος καθηγητῆς (Professeur Associé) εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Νομικῶν Πολιτικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Στρασβούργου

τῆς Γαλλίας. Κατὰ τὰ ἑπτὰ αὐτὰ ἔτη τῆς διαμονῆς του εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀνέπτυξε ζωηρὰν δρασίαν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς δημοκρατίας εἰς τὴν Ἑλλάδα καί, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὴν χώραν, ἀποκατεστάθη ὡς ὁμότιμος Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Εἶναι διδάκτωρ Honoris Causa τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Στρασβούργου (1976) καὶ Ἱππότης τοῦ Γαλλικοῦ Τάγματος τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς (1960).

Ἡ ἐκτεταμένη διδακτικὴ καὶ συγγραφικὴ προσφορὰ τοῦ κ. Βεγλερῆ στὴν νομικὴν Ἐπιστήμην, τὸ διεθνὲς του κῦρος, ἡ ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρος του καὶ ὁ δημοκρατικὸς του παλμός, καθὼς καὶ οἱ τελευταῖοι ἀγῶνες του διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ποιότητος τῆς διδασκαλίας τῶν Ἑλληνικῶν Πανεπιστημίων εἶναι μερικὰ ἀπ' τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς προσωπικότητός του, ποὺ αἰτιολογοῦν τὴν ἀπονομὴν τοῦ ἀριστείου ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὶς περιοριστικὰς διατάξεις τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάννης, στὶς 24 Ἰουλίου 1923, ἐπεκτείνεται εἰς δύο κυρίως τομεῖς, ἦτοι:

α') Εἰς τὸν τομέα ἐξυπηρετήσεως τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ τὴν στενὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου, καὶ γενικώτερα ὅλης τῆς Τουρκίας. Ὁ προκαθήμενος τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως καὶ Νέας Ρώμης, καὶ

β') εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ του καθήκοντα ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν ἔννοιαν. Τὸ Πατριαρχεῖον ὡς σεπτὴ Κορυφὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μὲ πᾶσαν ἄλλην Ἐκκλησίαν ὁμόδοξον ἢ ἑτερόδοξον.

Πρωτοστατεῖ στὶς ὁρθόδοξες κινήσεις, χαράσσει τὰ ὅρια καὶ τὴν πολιτικὴν συμπάσης τῆς Ὁρθοδοξίας, κατευθύνει καὶ συνδιαλέγεται στὶς διαχριστιανικὰς ἐπαφὰς μὲ ὁμόδοξες ἢ ἑτερόδοξες ἐκκλησίες καὶ δόγματα.

Ὁ Πατριάρχης δὲν εἶναι μόνον Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως καὶ Νέας Ρώμης, ἀλλὰ καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Μὲ αὐτὴν του τὴν ιδιότητα πλέον δὲν κινεῖται σὲ περιορισμένα τοπικὰ πλαίσια, ἀλλὰ ἡ ἐμβέλεια τῶν δραστηριοτήτων του εἶναι παγκόσμια.

Ἀμφότεροι οἱ τομεῖς χωριστά, ἀλλὰ καὶ μαζί, συνιστοῦν τὸν ἀδιαίρετον κορμὸν τῶν καθηκόντων τοῦ Πατριαρχείου. Δι' ἀμφοτέρους τοὺς τομεῖς αὐτοὺς ἔχει δώσει τὴν συγκατάθεσίν της καὶ τὴν ὑπόσχεσιν σεβασμοῦ των ἡ Τουρκία, χώρα εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκεται σήμερον τὸ Πατριαρχεῖον, ἀφοῦ ἀμφότεροι ἀνεφέρθησαν, συνεζητήθησαν καὶ διευτυπώθησαν σαφῶς εἰς τὴν συνδιάσκεψιν τῆς Λωζάννης. Κατὰ συνέπειαν, παραβαίνοντας οἰονδήποτε ἐκ τῶν ὄρων αὐτῶν παραβιάζει, δίχως ἄλλο, τὸ πνεῦμα τῶν συμφωνηθέντων.

Ἐν τούτοις ὅμως τὸ Τουρκικὸν Κράτος φαλκιδεύει συστηματικὰ τὶς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου. Δὲν θὰ περιγράψωμεν ἐδῶ σειρὰν ὅλην ἐκβιαστικῶν σχέσεων καὶ παραβιάσεων ποὺ ἐπέβαλε κατὰ καιροὺς στὸ Πατριαρχεῖον ἢ Τουρκία μετὰ τὴν συνθήκην τῆς Λωζάννης.

Οἱ ἀνεπίτρεπτοι αὐτοὶ περιορισμοὶ ποὺ ἐπιβάλλονται ὑπὸ τῆς ἐπισήμου Τουρκικῆς πλευρᾶς στὸ Πατριαρχεῖον δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ἀγνοίας, ἀλλὰ ἀκολουθοῦν ἀπαρεγκλίτως προσχεδιασμένην τακτικὴν, σκοπὸν ἔχουσιν νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν ἀποστολικὴν παρουσίαν τοῦ ἰδρύματος, καθὼς αὕτῃ ἀναγνωρίζεται διεθνῶς.

Ἐκ τῶν ὅσων ἐπιγραμματικῶς ἀνεφέρθησαν καταδεικνύεται ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἔχει διττὴν ἀποστολὴν μὲ σκοποὺς ἀλληλοεξαρτωμένους καὶ ἀλληλοσυμπληρουμένους. Τοῦτο ἔχει τὴν ἔννοιαν ὅτι ἡ ὑπαρξὶς ἐκατέρου τῶν σκοπῶν δικαιολογεῖται ἀνεξαρτήτως τοῦ ἑτέρου. Τὸ Πατριαρχεῖον ὑπάρχει στὴν Κωνσταντινούπολιν, ὄχι γιατί ὑφίσταται ἐκεῖ ὀρθόδοξος πληθυσμὸς καὶ χάριν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸ ἀντίστροφον, ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Κοινότης εἰς τὴν Τουρκίαν ὑπάρχει καὶ διατηρεῖται χάριν τοῦ Πατριαρχείου.

Τὸ Πατριαρχεῖον καὶ δύναται καὶ δικαιούται νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ὀρθοδόξου

κοινότητας, καὶ τοῦτο διότι ἐν ἐκ τῶν κυρίων καθηκόντων του, ἴσως τὸ πλέον σημαντικόν, εἶναι νὰ ἐκπροσωπῇ τὴν οἰκουμενικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐν τούτοις ὅμως τὸ τουρκικὸν κράτος ἀπὸ τοῦ 1923, μετὰ τὴν συνθήκην τῆς Λωζάννης καθ' ἣν καθωρίσθη ἡ νέα μορφή τοῦ Πατριαρχείου, συστηματικῶς ἀγνοεῖ τὴν Οἰκουμενικότητά του. Κλείνει τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὴν πνευματικὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ Φαναρίου καὶ διὰ ποικίλων τρόπων προσπαθεῖ νὰ περιορίσῃ τὴν δραστηριότητα τοῦ Πατριάρχου, μόνον ὡς ἀρχηγοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος. Τὸ Πατριαρχεῖον κατ' αὐτοὺς εἶναι ἐν ἴδρυμα πού ἔχει ἀποκλειστικὸν προορισμὸν τὴν θεραπείαν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῆς μικρᾶς ἀριθμητικῶς κοινότητος τῶν Ὁρθοδόξων εἰς τὴν Πόλιν, ἡ ὁποία συστηματικῶς καὶ διαρκῶς μειοῦται λόγῳ τῶν συνεχῶν διωγμῶν.

Ἡ Τουρκία πρέπει, ἅπαξ διὰ παντός, νὰ ἀντιληφθῇ τὸ ἀκατανόητον τῆς ὑποσκάψεως τῆς ὑποστάσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἡ ὑπαρξίς τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν Πόλιν οὐδόλως ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς ἀποφάσεις τοῦ τουρκικοῦ κράτους, ἐπειδὴ τυγχάνει νὰ εἶναι τοῦτο σήμερον κυρίαρχον τῆς περιοχῆς ἐντὸς τῆς ὁποίας εὐρίσκεται τὸ Πατριαρχεῖον.

Πράγματι, τοῦτο εἶναι ἐξίσου ἀκατανόητον ὅσον ἀκατανόητος εἶναι ἡ τυχὸν προσπάθεια ἄρσεως τῆς σπουδαιότητος καὶ ἐκτοπίσεως τῶν Ἁγίων Τόπων διὰ σύμπαντα τὸν Χριστιανικὸν Κόσμον, μὲ μίαν καὶ μόνην ἀπόφασιν πού τυχὸν θὰ ἔπαιρνε τὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη χώρα κατεῖχε τὴν πόλιν τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἐν τούτοις, ἡ μέχρι σήμερον ἀποκτηθεῖσα ἐμπειρία καθιστᾶ προφανές τὸ γεγονός ὅτι δὲν δύναται κανεὶς νὰ στηρίζεται σὲ ὅποιεσδήποτε διαβεβαιώσεις τῶν ἐκάστοτε ἰθυόντων τῆς Τουρκίας. Ἡ καλυτέρα διασφάλις τῆς Οἰκουμενικότητος τοῦ Πατριαρχείου θὰ ἦτο ἡ ἀναγνώρισις διεθνοῦς καθεστῶτος, παρομοίου μὲ ἐκεῖνο τοῦ Βατικανοῦ. Ἐν τούτοις ὅμως καὶ ἡ προσπάθεια αὕτη, καίτοι τὸ θέμα

συνεζητήθη κατά τὸ τέλος τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, δὲν ἐκαρποφόρησε.

Τὸ γεγονός ὅτι διὰ τῆς γενναίας δωρεᾶς τοῦ σήμερον βραβευομένου ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν κυρίου Παναγιώτη Ἀγγελοπούλου κατωρθώθη νὰ ὑπερنيκηθοῦν τὰ διάφορα καὶ συνεχῆ ἐμπόδια καὶ δυσκολίαι, διαδικαστικαὶ καὶ χρηματικαί, διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ καέντος κατὰ τὸ ἔτος 1941. Πατριαρχικοῦ Οἴκου, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἀρχικὴν του πρὸ τῆς πυρκαϊᾶς μορφήν, ἀποτελεῖ σοβαρὸν καὶ ἀδιάσειστον ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον, δημιουργεῖ ἀντικειμενικὰς καὶ ἐμπραγμάτους ἀποδείξεις περὶ τῆς ἀναγνωρίσεώς του ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ κράτους, τὸ ὁποῖον, μὴ δυνάμενον πλέον νὰ παραβῆ ἐμπράκτως τὰς συμπεφωνημένας ὑπὸ τῶν συνθηκῶν διατάξεις, ἤναγκάσθη καὶ τὴν ἄδειαν ἀνοικοδομήσεως νὰ παράσχη, καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς κατασκευῆς, καὶ νὰ συμμετάσχη κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων τοῦ νέου Πατριαρχικοῦ Οἴκου διὰ τοῦ ἐπισήμου ἀντιπροσώπου του.

Τὸ γεγονός ὅτι τὸ νέον κτίσμα, ἐκτάσεως 1.500 τετραγωνικῶν μέτρων, ἐπεκτεινομένων εἰς τρεῖς ὀρόφους, ὑπερκαλύπτει τὰς περιορισμένας ἀνάγκας ποιμάνσεως τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δηλοῖ περιτράνωσ καὶ ἐμπράκτως τὴν παραδοχὴν ὑπὸ τοῦ Τουρκικοῦ κράτους τοῦ Οἴκουμενικοῦ Χαρακτῆρος τοῦ Πατριαρχείου.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν κατόπιν ὁμοφώνου προτάσεως τῆς Τάξεως τῶν Ἠθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἀπεφάσισε παμψηφεί καὶ ἀπονέμει σήμερον τὸ χρυσοῦν μετάλλιον τῆς Ἀκαδημίας εἰς τὸν κύριον **Παναγιώτην Ἀγγελόπουλον**, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς δωρεᾶς του πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως παρέσχε τὴν δυνατότητα καὶ ἄφθονα τὰ μέσα διὰ τὴν ἐκ βάθρων ἀνοικοδόμησιν τοῦ Πατριαρχικοῦ Οἴκου, εἰς τὴν πρὸ τοῦ 1941 μορφήν του, καὶ οὕτω παρέσχεν ἔν ἐπὶ πλέον καὶ σοβαρὸν στοιχεῖον διὰ τὴν καθιέρωσιν τῆς Οἴκουμενικότητος τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

Καίτοι ἡ δωρεὰ τῶν 10 ἑκατομμυρίων δολλαρίων εἶναι σημαντική, ἐν τούτοις τονίζεται ὅτι σήμερον βραβεύεται περισσότερο ἢ χριστιανική πρᾶξις, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν, καὶ τὸ χρυσοῦν μετάλλιον ἀφορᾷ τὴν γενναιόδωρον αὐτὴν πρᾶξιν, καὶ συμπληρωματικῶς τὸ ὕψος τῆς δωρεᾶς.

Μετὰ πρότασιν τῆς Τάξεως τῶν Ἑθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν καὶ παμψηφεί ἀπόφασιν τῆς Ὀλομελείας ἀπονέμεται τὸ χρυσοῦν μετάλλιον τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, συνοδευόμενον καὶ ἀπὸ χρηματικὸν ἔπαθλον 1.500.000 δραχμῶν εἰς τὴν Δωδεκάνησον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ συμπληρώσεως 43 ἐτῶν μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν νήσων ἀπὸ τοῦ ξένου ζυγοῦ, καὶ τὴν ἐνσωμάτωσίν των εἰς τὴν μητέρα Πατρίδα.

Ἡ βράβευσις αὐτὴ γίνεται ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, διὰ τὴν ἐξαρθὴν δεόντως τὸ γεγονός ὅτι, παρὰ τοὺς συνεχεῖς καὶ διαδοχικοὺς σκληροὺς ζυγούς, αἱ νῆσοι αὐταὶ τῆς χώρας μας ποὺ ἀποτελοῦν στολίδια εἰς τὴν Ν. Ἀνατολικὴν σημερινὴν ἐσχατιάν της, διετήρησαν ἀλώβητον τὸ ἐθνικὸν των φρόνημα, τὴν ἐλληνικότητά των καὶ τὴν Ὀρθόδοξον θρησκείαν.

Τὸ χορηγούμενον χρηματικὸν ἔπαθλον τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυρίου καλύπτεται ὑπὸ τοῦ βραβείου τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων καὶ θὰ διανεμηθῇ ἰσομερῶς εἰς τὰς κοινότητας τῶν τριῶν πλέον ἀπομονωμένων καὶ ἐγκαταλελειμμένων νήσων, τῆς Ἀστυπалаίας, τῆς Τήλου καὶ τῶν Λειψῶν. Ἡ Ἀκαδημία συνιστᾷ εἰς τὰς κοινότητας τῶν νήσων αὐτῶν ὅπως τὰ ἐν λόγῳ ποσὰ διατεθοῦν διὰ τοπικοὺς ἐκπαιδευτικοὺς σκοποὺς.

Μετὰ πρότασιν τῆς Τάξεως τῶν Ἑθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν καὶ παμψηφεί ἀπόφασιν τῆς Ὀλομελείας ἀπονέμεται τὸ χαλκοῦν μετάλλιον τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, συνοδευόμενον καὶ ἀπὸ χρηματικὸν ἔπαθλον 500.000 δραχμῶν, εἰς τὴν Ἱστορικὴν Βιβλιοθήκην τῶν Μηλεῶν Μαγνησίας. Ἡ Σχολὴ τῶν Μηλεῶν, στὴν ὁποίαν στεγάζεται καὶ ἡ βιβλιοθήκη, συμπληρώσασα ἤδη βίον 176

έτων, ιδρύθη τὸ 1814 ἀπὸ τοὺς διδασκάλους τοῦ Γένους Ἄνθιμον Γαζῆν, Γρηγόριον Κωνσταντᾶν καὶ Δανιὴλ Φιλιππίδην καὶ ἐδίδαξε καὶ ἐμόρφωσε γενεὰς Ἑλληνοπαίδων κατὰ τὰς χαλεπὰς ἡμέρας τοῦ Ἑθνους.

Τὸ 1928 μὲ δαπάνες τῆς Κρυσταλλίας Οἰκονομίδου οἰκοδομήθη τὸ κτίριον τῆς βιβλιοθήκης καὶ ἀπὸ τοῦ 1972 μὲ δαπάνες τοῦ Ἑπισημοῦ καὶ Ἐπιστημῶν ἐπεξετάθη διὰ προσθήκης δευτέρου ὀρόφου.

Ἡ βιβλιοθήκη περιλαμβάνει, πέραν τῶν χιλιάδων βιβλίων ἱστορικῶν, γεωγραφικῶν, χημικῶν, χαρτῶν ἑλληνικῶν καὶ ξενογλώσσων, καὶ σημαντικὴν συλλογὴν ἱστορικῶν καὶ ἔθνικῶν κειμηλίων, καθὼς καὶ σημαντικὸν ἀριθμὸν παλαιῶν χειρογράφων κωδίκων.

Μετὰ πρότασιν τῆς *Τάξεως τῶν Ἠθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν* καὶ παμφηφεί ἀπόφασιν τῆς *Ὀλομελείας* ἀπονέμεται χαλκοῦν μετάλλιον τῆς *Ἀκαδημίας*, συνοδευόμενον καὶ ἀπὸ χρηματικὸν ἔπαθλον 500.000 δραχμῶν εἰς τὴν **ἱστορικὴν Δημοσίαν Βιβλιοθήκην τῆς Ζαγοράς Μαγνησίας.**

Ἡ ἱστορικὴ Βιβλιοθήκη τῆς Ζαγοράς συνεπλήρωσεν ἤδη ζωὴν 230 ἐτων, λίαν ὑψηλῆς πνευματικῆς προσφορᾶς εἰς τὴν χώραν. Ἰδρύθη τὸ 1762 ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Καλλινίκου τοῦ Γ' καὶ τοῦ Ἰωάννου Πρίγκου. Ἐστέγασεν ἐν ἀρχῇ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Πατριάρχου καὶ τὰς ἐξ Ὀλλανδίας προσφορὰς τοῦ Ἰωάννου Πρίγκου, φιλοξενεῖ δὲ καὶ τὰς δωρεὰς τοῦ Δοσιθέου Σελευκειᾶς, τῶν ἀδελφῶν Εὐσταθίου καὶ Γεωργίου Λαπάτη, ἡγεμόνων τῆς Μολδοβλαχίας, τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρικίου καὶ πολλῶν ἄλλων.

Οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν Ἑλλήνων ποὺ ἐμελέτησαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην αὐτήν, ἡ ὁποία ἐστεγάσθη εἰς τὸ «Ἑλληνομουσεῖον», τὸ ἰδρυθὲν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Καλλινίκου, ἦσαν ὁ Ρήγας Φεραῖος, ὁ Ἄνθιμος Γαζῆς, ὁ Γρηγόριος Κωνσταντᾶς, ὁ Φίλιππος Ἰωάννου, μετέπειτα πρῶτος Καθηγητῆς τοῦ Ἑθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου.

Ἡ βιβλιοθήκη, μὲ τὴν ἐνσωμάτωσιν τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Ἑλευθέραν Ἑλλάδα, περιέρχεται εἰς τὸν Δῆμον Ζαγοράς καὶ ἀπὸ τοῦ 1955 κατέστη δημοσία βιβλιοθήκη, ὑπαχθεῖσα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς της ἡ βιβλιοθήκη πλουτίζεται συνεχῶς, μετὰ τὰς πρώτας φθοράς καὶ ὑπεξαίρέσεις, καὶ ἀποτελεῖ σήμερον σημαντικὸν κέντρον σπουδῶν διὰ τὴν περιοχὴν τῆς Θεσσαλίας.

Μετὰ πρότασιν τῆς *Τάξεως τῶν Ἠθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν* καὶ ἀπόφασιν τῆς *Ὀλομελείας* ἀπονέμονται τὰ κάτωθι βραβεῖα:

α) εἰς τὰ σήμερον λειτουργοῦντα Ἑλληνικὰ Σχολεῖα τῆς Αἰγύπτου.

1) Τὸ **Ἀβερῶφειον Γυμνάσιον - Λύκειον Ἀλεξανδρείας.**

2) Τὴν **Τοσιτσαίαν καὶ Πρατσίκειον Δημοτικὴν Σχολὴν Ἀλεξανδρείας,** καὶ

3) Τὴν **Ἀχιλλοπούλειον Δημοτικὴν Σχολὴν Καΐρου.**

Τὰ ὡς ἄνω σχολεῖα ὑπάγονται εἰς τὰς ἀντιστοιχοῦσας Ἑλληνικὰς Κοινότητας τῆς Αἰγύπτου.

Τέλος βραβεῖον ἐπίσης ἀπονέμεται καὶ εἰς τὴν **Ἀμπέτειον Σχολὴν Καΐρου,** ὑπαγομένην εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Σινᾶ, διὰ τὴν μακροαίωνα ἐκπαιδευτικὴν της προσφορὰν εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐν γένει τῆς διασποράς. Τὰ ὡς ἄνω βραβεῖα συνοδεύονται καὶ ἀπὸ χρηματικὰ ἔπαθλα ἐκ 500.000 δραχμῶν ἕκαστον.

Τὰ σημερινὰ σχολεῖα τῆς Αἰγύπτου ἀποτελοῦν τὴν φυσιολογικὴν συνέχειαν μακροχρόνου παραδόσεως μορφώσεως τῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς διασποράς, ἀγωνιζόμενα νὰ ἐπιβιώσουν ὑπὸ τὰς σημερινὰς λίαν δυσκόλους συνθήκας λειτουργίας των.

Ὅμοίως μετὰ πρότασιν τῆς αὐτῆς *Τάξεως* καὶ ἀπόφασιν τῆς *Ὀλομελείας* ἀπονέμεται τὸ προκηρυχθὲν βραβεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ἰδρύματος τῆς *Εὐαγγελιστρίας τῆς Τήνου,* συνοδευόμενον καὶ ἀπὸ ἔπαθλον

300.000 δραχμῶν, εἰς τὸν κύριον **Παναγιώτην Σιμωτᾶν**, διὰ τὸ βιβλίον του μὲ τίτλον: «**Νικήτα Σεῖδου - Σύνοψις τῆς ᾽Αγίας Γραφῆς**».

Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ ὁ κ. Σιμωτᾶς μετὰ ἀπὸ ἐκτενῆ καὶ ἐμπεριστατωμένην Εἰσαγωγὴν, ἐξετάζει καὶ ἐρευνᾷ τὴν «**Σύνοψιν τῆς ᾽Αγίας Γραφῆς**» κατὰ τὸν Σεῖδην, καὶ ἐλέγχει κριτικῶς τὸ περιεχόμενον αὐτῆς. Ἐν συνεχείᾳ παραθέτει τὸ κείμενον, τὸ ὁποῖον ἐμπλουτίζει διὰ πολλῶν κριτικῶν καὶ ἄλλων παρατηρήσεων καὶ ποικίλων σχολίων. Ἡ ὑπὸ τοῦ κυρίου Σιμωτᾶ γενομένη αὐτῆ ἔρευνα ἀποτελεῖ ἀξιόλογον συμβολὴν εἰς τὴν κριτικὴν τοῦ κειμένου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Μετὰ πρότασιν τῆς Τάξεως τῶν ᾽**Ἠθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν** καὶ σύμφωνον γνώμην τῆς τάξεως τῶν **Γραμμάτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν** καὶ τέλος κατ' ἀπόφασιν τῆς ᾽**Ολομελείας** ἀπονέμεται τὸ **Βραβεῖον «Εὐαγγέλου καὶ Πηνελόπης Φαρμακίδου»**, συνοδευομένου ὑπὸ χρηματικοῦ ἐπάθλου 300.000 δραχμ., εἰς τὸν κύριον **Σίμωνα Καρᾶν** διὰ τὴν συμβολὴν του εἰς τὴν Βυζαντινὴν μουσικὴν καὶ τὸ δημοτικὸ τραγούδι.

Ὁ κύριος Σίμων Καρᾶς, μουσικολόγος ἐκ τῶν σημαντικωτέρων εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ᾽Ελληνικῆς παραδοσιακῆς μουσικῆς, συνετέλεσε κατ' ἀποφασιστικὸν τρόπον εἰς τὴν διάσωσιν, καταγραφὴν καὶ διάδοσιν τῶν ἀθηντικῶν μορφῶν τοῦ βυζαντινοῦ μέλους καὶ τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ. Ἔχει ἐκδώσει πρὸς τοῦτο πολυπληθεῖς καὶ σημαντικὰς μελέτας.

Μετὰ πρότασιν τῆς Τάξεως τῶν **Γραμμάτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν** καὶ ἀπόφασιν τῆς ᾽**Ολομελείας** ἀπονέμεται τὸ βραβεῖον τοῦ ᾽**Ιδρύματος Κώστα καὶ Ἑλένης Οὐράνη**, συνοδευόμενον καὶ μὲ χρηματικὸν ἐπάθλον 500.000 δραχμῶν, εἰς τὴν μόνην ὑποβληθεῖσαν μελέτην τῆς γλώσσης τῶν δημοσιευμένων ᾽Ελληνικῶν ἐγγράφων τῆς Κάτω Ἰταλίας καὶ Σικελίας, ἀπὸ τὸν 10ον ἕως τὸν 15ον αἰῶνα, φέρουσιν τὸν τίτλον: «**Ὁπούχει τὴν Ἵπομονὴν νὰ πεθυμᾷ θεωρεῖ τα**», συνταχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κυρίου **Κωνσταντίνου Μηναῖ**.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Α' ΤΑΞΗ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

1) **Ἄριστεῖο τῶν Καλῶν Τεχνῶν**, ἀπονεμόμενο σέ "Ἑλληνα μουσικό συνθέτη, ζωγράφο, ἀρχιτέκτονα ἢ γλύπτη, ὁ ὁποῖος παράλληλα πρὸς τὸ σύνολο τοῦ προηγουμένου ἔργου του, συνέβαλε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, μὲ ἔργο πού ἐκτελέστηκε κατὰ τὴν τελευταία τετραετία, στὴν πρόοδο τῆς ἐλληνικῆς τέχνης. Προθεσμία ὑποβολῆς αἰτήσεων ἢ προτάσεων ἕως τὶς 31 Δεκεμβρίου 1990. Ἡ ἀπονομὴ τοῦ Ἄριστείου θὰ γίνῃ κατὰ τὴν πανηγυρικὴ συνεδρία τῆς 25ης Μαρτίου 1991».

2) **Βραβεῖο τοῦ Ἰδρύματος Κώστα καὶ Ἑλένης Οὐράνη**, 500.000 δρχ., γιὰ τὴ συγγραφὴ ἀνέκδοτης ἐργασίας μὲ θέμα τὴ μελέτη τῆς γλώσσας τῶν δημοσιευμένων ἐλληνικῶν ἐγγράφων τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀπὸ τὸν 10ο ἕως τὸν 15ο αἰῶνα. Προθεσμία ὑποβολῆς ἐργασιῶν σὲ πέντε δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα ἀνώνυμα, σύμφωνα μὲ τοὺς γενικοὺς ὅρους (ἀριθμ. 4), ἕως τὶς 30 Σεπτεμβρίου 1991. Ἡ ἀπονομὴ τοῦ βραβείου τὸ Μάρτιο τοῦ 1992.

Β' ΤΑΞΗ ΗΘΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

1) **Βραβεῖο Εὐαγγέλου καὶ Πηνελόπης Φαρμακίδου**, δρχ. 500.000, ἀπονεμόμενο σὲ φυσικὸ ἢ νομικὸ πρόσωπο ἐλληνικῆς ἰθαγένειας, μὲ σκοπὸ τὴν ἀμοιβὴ ἢ ἔξαρση πράξεως ἢ δράσεως ἐξαιρετικῆς ἀπὸ ἐθνικῆ, κοινωνικῆ ἢ ἠθικῆ ἀποψη. Οἱ αἰτήσεις ἢ προτάσεις, συνοδευόμενες ἀπὸ πλήρη ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, ὑποβάλλονται ἕως τὶς 30 Σεπτεμβρίου 1990. Ἡ ἀπονομὴ τοῦ βραβείου τὸ Μάρτιο τοῦ 1991. Ἐὰν κανένα ἀπὸ τὰ πρόσωπα γιὰ τὰ ὁποῖα ὑποβλήθηκε πρόταση ἢ αἴτηση, δὲν κριθεῖ ἄξιο γιὰ βράβευση, ἢ Ἡ Ἀκαδημία ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀπονομῆς τοῦ βραβείου καὶ σὲ πρόσωπο γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν ἔχει ὑποβληθεῖ αἴτηση ἢ πρόταση.

2) **Βραβείο του Ἱεροῦ Ἰδρύματος τῆς Εὐαγγελιστρίας τῆς Τήνου**, 400.000 δραχμῶν, γιὰ τὴ βράβευση τοῦ καλύτερου θεολογικοῦ ἔργου, ποὺ ἐκδόθηκε κατὰ τὴν τελευταία πενταετία. Προθεσμία ὑποβολῆς ἔργων σὲ πέντε ἀντίτυπα ἕως τὸς 30 Σεπτεμβρίου 1990. Ἡ ἀπονομὴ τοῦ βραβείου τὸ Μάρτιο τοῦ 1991. Σὲ περίπτωση ποὺ τὸ βραβεῖο δὲν διεκδικηθεῖ ἢ κανένα ἀπὸ τὰ ὑποβληθέντα ἔργα δὲν κριθεῖ ἄξιο γιὰ βράβευση, ἡ Ἀκαδημία διατηρεῖ τὸ δικαίωμα νὰ ἀπονείμει τὸ βραβεῖο σὲ ἄλλο ἔργο, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχει ὑποβληθεῖ σχετικὴ αἴτηση.